Lieta Nr. C 14032312

Arhīva nr. 323/13/2

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Gulbenē 2013.gada 9.septembrī

Gulbenes rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnese M.Bogdane,

ar tiesas sēžu sekretāri Valsts amatpersona

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /uzņēmuma nosaukums/ prasībā pret /pers. A/ un /pers. B/ par zaudējumu piedziņu un izlikšanu no dzīvokļa,

k o n s t a t ē j a:

2013.gada 2.maijā Gulbenes novada /uzņēmuma nosaukums/(turpmāk tekstā - prasītājs) iesniedzis Gulbenes rajona tiesā prasības pieteikumu, 2013.gada 10.jūlijā iesniedzis prasības pieteikuma precizējumus. Prasībā, ņemot vērā precizējumus, prasītājs norāda, ka starp prasītāju un /pers. A/ (turpmāk tekstā – atbildētāju) 2010.gada 26.martā ir noslēgts dzīvokļa /adrese/ īres līgums, kura 2.2.punkts nosaka īres maksas samaksas termiņu.

Līgumā kā īrnieka ģimenes loceklis ir ierakstīta /pers. B/, kura uz īres līguma noslēgšanas brīdi bija nepilngadīga.

Līguma 5.3.punktā parādnieks piekritis, ka par terminēto maksājumu kavējumu tiek aprēķināts nokavējuma līgumsods 1% apmērā par katru dienu no kavētās summas.

Uz doto brīdi atbildētāja nav veikusi maksājumus par dzīvojamo telpu īri kopš 2011.gada oktobra un īres līguma termiņam beidzoties (30.12.2010) nav arī atbrīvojusi dzīvokli un nodevusi prasītājam, bet joprojām to lieto, radot zaudējumus ikmēneša īres maksas apmērā. Kopējā īres maksas parāda summa no 2011.gada oktobra līdz 2013.gada aprīlim sastāda Ls 250.13.

Ņemot vērā to, ka atbildētāja labprātīgi atteicās atbrīvot telpas, 2012.gada 11.oktobrī prasītājs nosūtīja atbildētājam vēstuli, ar kurām brīdināja atbildētājas, ka parāda nenomaksāšanas gadījumā tiesā tiks celta prasība par parāda piedziņu un īres līguma izbeigšanu.

Pēc vēstules saņemšanas nekādi maksājumi nav veikti un dzīvoklis nav ticis atbrīvots.

Pamatojoties uz Civillikuma 1770., 1774.,pantiem, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 11., 11.1., 12.pantiem, 28.pantu un 28.2 panta pirmās daļas 1.punktu, prasītājs lūdz:

1. izlikt /pers. A/ un /pers. B/ no dzīvojamām telpām /adrese/ un viņu mantas, bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas;

2. piedzīt no /pers. A/ kopumā Ls 250.13, kā zaudējumus par dzīvokļa lietošanu;

3. piedzīt no /pers. A/ samaksāto valsts nodevu Ls 50.00 apmērā;

4. piedzīt solidāri no atbildētājām valsts nodevu Ls 50.00 un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus.

Atbildētājas rakstveida paskaidrojumu par prasību nav sniegušas.

Tiesas sēdē prasītāja pārstāvis nav ieradies. Iesniedzis tiesai rakstveida iesniegumu, lūdzot civillietu izskatīt bez prasītāja klātbūtnes, norādot, ka prasība tiek uzturēta pilnā apmērā.

Atbildētājas uz tiesas sēdi nav ieradušās, par lietas izskatīšanas laiku un vietu viņām savlaicīgi paziņots, tiesas pavēstes nosūtītas uz atbildētāju deklarētajām dzīvesvietas adresēm. Nekādi lūgumi, pieteikumi nav saņemti.

Tiesa secina, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 156.panta pirmo daļu lietu iespējams izskatīt bez pušu piedalīšanās tiesas sēdē.

Pārbaudījusi lietai pievienotos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir noraidāma.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 192.pantam, tiesa ir tiesīga taisīt spriedumu tikai par likumā noteiktā kārtībā pieteiktajiem prasījumiem, kas sastāda prasības priekšmetu, un tikai tādā apjomā, kādā tie izspriesti tiesas sēdē, tiesai, izskatot lietu pēc būtības.

Civilprocesa likuma 128.panta otrās daļas 6.punkts uzliek prasītājam par pienākumu prasības pieteikumā norādīt likumu (konkrētu tiesību normu), uz kura prasība pamatota. Tiesa pievienojas Civilprocesa likuma komentāros (414.lpp. Tiesu namu aģentūra 2011) paustajam viedoklim, ka no minētā secināms, ka pieteikumos norādītās tiesību normas, izskatot prasību, ir saistošas tiesai. Citādi prasītāja atsaucei uz likumiem nebūtu nekādas praktiskas nozīmes.

Prasība celta uz Civillikuma 1770., 1774.,pantiem, likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 11., 11.1., 12.pantiem, 28.pantu un 28.2 panta pirmās daļas 1.punktu. Tiesai nav tiesību grozīt prasības juridisko pamatu.

Sacīkstes principa īstenošanas apstākļos tiesa nesaskata likumīgu pamatu pēc savas iniciatīvas piemērot citu likumu, kas pastāv un ko prasītājs varēja izvēlēties savu interešu aizsardzībai un kas dotu viņam vēlamo rezultātu.

No lietā iesniegtā Īres līguma nr.1592(lietas 7-8.lapa) redzams, ka atbildētāja /pers. A/ apņēmusies maksāt par dzīvokļa /adrese/ īri un dzīvojamās mājas uzturēšanas izdevumiem saskaņā ar faktiski izpildīto darbu aprēķinu par katru kārtējo mēnesi, darīt to noteiktā termiņā – līdz mēneša 25.datumam, tas paredzēts līgumu 2.2. punktā. Īres līgums noslēgts uz laiku līdz 2010.gada 30.novembrim. Līgumā kā īrnieka ģimenes loceklis ir ierakstīta /pers. B/.

Tiesa konstatē, ka prasība par atbildētāja izlikšanu no dzīvojamām telpām ir pamatota uz likuma ,,Par dzīvojamo telpu īri" 28. – īres līguma izbeigšana pēc izīrētāja iniciatīvas, kā arī uz 28.2 pantu, kurā noteikts, ka izīrētājs var izbeigt dzīvojamās telpas īres līgumu izliekot īrnieku kopā ar viņa ģimenes locekļiem un citām personām, bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas, ja īrnieks vairāk nekā trīs mēnešus nemaksā par pamatpakalpojumiem, lai gan viņam bija nodrošināta iespēja izmantot dzīvojamo telpu un pamatpakalpojumus, saskaņā ar dzīvojamās telpas īres līgumu un normatīvajiem aktiem.

Šāds prasības pamats neatbilst prasītāja aprakstītajiem faktiskajiem apstākļiem, proti, ka īres līguma termiņš beidzies 30.12.2010. No prasības pieteikuma nevar izsecināt, kāpēc īres līguma termiņam beidzoties 30.12.2010., prasītājs tikai vairāk kā pēc diviem gadiem griežas ar prasību tiesā par atbildētāju izlikšanu. Prasītājs norādījis, ka atbildētāja nav veikusi maksājumus par dzīvojamo telpu īri kopš 2011.gada oktobra. No minētā tiesa secina, ka starp pusēm ir turpinājušās īres tiesiskās attiecības, neskatoties uz to, ka bija iestājies īres līguma termiņš.

Tiesa konstatē, ka Īres līguma termiņš uz prasības iesniegšanas dienu jau bija beidzis, taču prasītājs nav cēlis prasību par īrnieka izlikšanu līguma termiņa iestāšanās dēļ. Arī apstākli, ka vēl 2012.gada 11.oktobrī prasītājs nosūtījis atbildētājām brīdinājumu, kurā dod atbildētājam mēneša termiņu parāda nomaksai, norādīts, ka pretējā gadījumā tiks izbeigts īres līgums (lietas 11.-12.lapa). Minēto tiesa vērtē kā piekrišanu turpināt īres attiecības pēc termiņa iestāšanās. Vērtējot prasītāja prasības pieteikumā norādītos apstākļus saistībā ar atbildētāju rīcību neatbrīvojot īrētās telpas pēc līguma termiņa beigām, nav šaubu, ka arī no atbildētāju puses ir saskatāma piekrišana turpināt īres attiecības ar prasītāju pēc līguma termiņa beigām. Tiesa, novērtējot abu pušu attieksmi pēc līguma termiņa beigām, secina, ka nav likumīga pamata apmierināt prasību par atbildētāju izlikšanu no dzīvojamām telpām uz prasītāja norādītā pamata, ja nav celts prasījums par īres tiesisko attiecību izbeigšanu.

Minēto apstākļu dēļ prasība ir noraidāma arī daļā par zaudējumu piedziņu. Turklāt, šajā daļā prasība pamatota ar Civillikuma 1770.pantu, kur noteikts, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantisks novērtējams pametums. Uz Civillikuma 1774.panta – nejaušs zaudējums nevienam nav jāatlīdzina. Tādēļ, ja nejaušs šķērslis kavē kādu izpildīt uzņemto saistību, jāatzīst, it kā viņš būtu to izpildījis, ja vien viņš līgumā nav uzņēmies nejaušības uzņemto saistību.

No pierādījumiem lietā, tiesa nekonstatē, ka atbildētājas būtu uzņēmušās nejaušības uzņemto saistību. Tiesa arī konstatē, ka uz šo gadījumu nav attiecināmi Civillikuma 1774.panta izņēmumos norādītie panti.

Tā kā puses uz tiesas sēdi nav ieradušās, tiesai nav iespējams saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta ceturto daļu vērst pušu uzmanību uz to, ka par atsevišķiem faktiem nav iesniegti pierādījumi. Šajā gadījumā tiesai nav ne tiesību, ne pienākuma atlikt lietas izskatīšanu, jo šādu atlikšanas pamatu Civilprocesa likuma 209. un 210.pants neparedz.

Prasītājs, iesniedzot prasību tiesā, nomaksājis valsts nodevu Ls 50.00 apmērā, prasījumā par parāda piedziņu, to pamato lietā iesniegtais maksājuma uzdevums (lietas 5.lapa), kā arī prasītājs nomaksājis valsts nodevu Ls 50.00 apmērā (lietas 5.lapa) prasījumā par izlikšanu no dzīvokļa un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 4,40 (lietas 6. lapa), kopā Ls 104.40.

Civilprocesa likuma 41.pants nosaka, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Tā kā tiesa konstatē, ka prasība pilnībā ir noraidāma, tad nav likumīga pamata tiesas izdevumus piedzīt no atbildētājām.

Taču tiesa secina, ka prasītāja samaksātā summa pilnībā nenosedz ierakstīto sūtījumu izdevumus, kas, saskaņā ar lietā esošo uzziņu par ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem, sastāda Ls 9,99 (lietas 2.lapa). Starpība starp prasītāja sākotnēji nomaksāto summu un faktiskajiem izdevumiem piedzenama no prasītāja, t.i., Ls 5,59 par labu valstij.

Vadoties no spriedumā norādītā un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 41., 42., 97., 190.-193.pantiem, 204.1 pantu, tiesa

nosprieda:

NORAIDĪT /uzņēmuma nosaukums/ prasību pret /pers. A/ un /pers. B/ par zaudējumu piedziņu un izlikšanu no dzīvokļa.

Piedzīt no /uzņēmuma nosaukums/, reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, par labu valstij Ls 5,59 (pieci lati 59 santīmi) ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus, kas jāiemaksā sekojošā kontā: Tiesu administrācija Mūkusalas ielā 41b, Rīgā NMR 90001672316 ar PVN apliekamās personas reģistrācijas Nr. LV 90001672316 saņēmēja iestāde; Valsts kase BIC kods: TRELLV22 konta Nr. LV51TREL2190458019000, ekonomiskās klasifikācijas kods 21499. Kvīts par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu jāiesniedz Gulbenes rajona tiesas kancelejā.

Noteikt prasītājam termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Vidzemes apgabaltiesā 20 dienu laikā, sūdzību iesniedzot Gulbenes rajona tiesā.

tiesnese M.Bogdane